

* BEZINNING

---

door *Afred Schaffer*

Afred Schaffer (1973) studeerde in Leiden Moderne Nederlandse Literatuur, en Film en Theaterwetenschappen. Van 1996 tot begin 2005 woonde hij in Zuid-Afrika, waar hij was verbonden aan de Universiteit van Kaapstad. In 2000 debuteerde hij met de bundel *Zijn opkomst in de voorstad*, waarvoor hij in 2002 de eerste Jo Peters Poëzieprijs ontving. In 2003 verscheen *Dwaalgasten*, in 2005 gevolgd door *Geen hand voor ogen*. Beide werden genomineerd voor de vsb Poëzieprijs. In 2006 verscheen zijn nieuwste bundel, *Schuim*.

Het antwoord is nee

Het is gedaan met de verdoving. Je zult contact moeten maken, iets of iemand moeten aaien, het is als het ware 5 voor 12. Sterven voor de goede zaak maakt sterven de moeite waard — het zou een slagzin kunnen zijn. Je begint in het wilde weg te fluiten, wie weet wie je humeur oppikt en warempel, het werkt! Onmiddellijk.

Een beetje sympathie doet wonderen. Het meisje achter de kassa bijvoorbeeld kan een glimlach nauwelijks onderdrukken. Terwijl ze je boodschappen over de scanner haalt, blijft ze aandachtig haar handen bestuderen. Alsof die zonder toezicht dienst zouden weigeren. Kleine vingers, vliegensvlugge handbewegingen: de jacht is geopend. Moet je ons, op dit punt aanbeland, niet iets mededelen? Stel ons toch op ons gemak, verlos ons van het kwade.

Tijdens recente opgravingen zijn twee skeletten gevonden, een stel botten gefixeerd in een oeroude verstrengeling, twee wezens die elkaar over de eeuwen heen zijn blijven aankijken, als enig alibi een uitgebeende grijns en dan nu dit felle daglicht. En dat noem jij een dure les?

Eindeloos is de vertraging, maar niet zonder onderbrekingen, tot in de nachtelijke uren dendert voor je huis een tram voorbij. Helder verlicht, een enkele passagier. De trambestuurder houdt zijn ogen strak gericht op het gat van de wereld, niets brengt hem van de wijs, in het vooruitzicht de remise en dan een warme kop koffie in de bedompte kantine.

Zorgvuldig pak je je boodschappen in, de volgende klant is aan de beurt. Nee, niet voor je het kassameisje een bemoedigend woord hebt toevertrouwd, het kan nog, ze heeft een leven voor de boeg en wedden dat dit nog niet tot haar is doorgedrongen. Maar in een onbewaakt moment kijk je over haar schouder de ruimte in en daar hapert het speeldoosje: een lange rij identieke kassameisjes is in de weer met scannen, glimlachen, wachten op de bon, scannen, glimlachen, wachten op de bon, scannen, glimlachen, wachten op de bon. 'En een prettige dag verder.' Zonder verder op of om te kijken spoed je je naar buiten, zonder spaarzegels, zonder bonuspunten. Draaierig, extatisch. Een illusie rijker.

Eenmaal op straat is de prijs op je hoofd verhoogd en toch twijfel je niet, geen moment, je weet genoeg: jouw afstand komt nog. Toen je klein was sloeg je op een middag met een stok pardoes een wesp dood uit de lucht. Rebecca, Ivo, Mike, Daphne, allemaal stonden ze erbij te kijken, maar geen van hen zou jouw heldendaad vandaag de dag nog kunnen navertellen en intussen lijkt de buit verdeeld: jij, je gezonde rancune en de rest is geschiedenis. Maar laat je niet misleiden, laat je niet misleiden.